

[Frode Jakobsen.]

ske bevægelse, at Europabevægelsen har taget dette forslag som en fremstrakt hånd fra regeringernes side, og jeg håber meget, at ingen af dem, der har været særlige forkæmpere for den europæiske bevægelse, nu vil opføre sig som uartige børn, der ingen ting vil have, når de ikke kan få det akkurat, som de ønsker det.

Ogsaa efter min mening kan der være forskelligt at indvende imod det foreliggende forslag. Jeg tvivler ikke om, at der er ting, som med tiden vil blive ændret.

Jeg tror, at det ville være bedre med en noget større forsamling end den, der foreslås, og som kun giver et land som Danmark 4 repræsentanter. Og jeg tror, at det vil være rigtigt at give den rådgivende forsamling en større selvstændighed, f. eks. at det vil være klogt at gå bort fra bestemmelsen i art. 23. Denne artikel bestemmer, at forsamlingen kun kan drøfte de spørgsmål, der bliver henvist til den af ministerudvalget eller godkendt deraf. Jeg tror, det vil vise sig formålstjenligt og mere i overensstemmelse med ideen, om man lader forsamlingen selv bestemme, både hvad den vil drøfte og hvornår og hvor længe den ønsker at holde møde.

Men sådanne ændringsforslag er ikke aktuelle. Der er snarere grund til at være overrasket over, hvor langt Europatanken er nået i løbet af det sidste år. Jeg tror, at de færreste af os, der mødtes i Haag for godt et år siden, havde ventet så hurtigt at stå overfor den europæiske forsamling, som vi dér foreslog.

Jeg tror ikke, det er rigtigt nu at begynde med kritik. Jeg tror, det er rigtigt for dem, der får lejligheden, at tage til Strasbourg og se at få så meget ud af det som muligt.

Jeg er derfor glad for, at heller ikke Europabevægelsen foreslår ændringer i den foreliggende statut i den henvendelse, der om kort tid vil tilgå de 10 landes regeringer efter en vedtagelse i Paris for en god uge siden. I stedet for ændringer foreslår den fortolkninger, f. eks. at ministerrådet ikke unødvendigt vil indskrænke diskussionsfriheden i den rådgivende forsamling.

Tiden vil antagelig vise, at der er forskelligt i statuten at rette. Men lad bare tiden vise det. Det vil efter min mening ikke være klogt at begynde i Strasbourg med en debat om denne statut. Derimod tror jeg, det vil være klogt, hvis man ved afslutningen af den første samling tager en sådan debat. Så vil man have erfaringer både for, hvad der er ønskeligt og hvad der endnu ikke er muligt. Det gælder om at gå forsigtigt, for det gælder om, at ingenting slås i stykker.

Et forslag, der vil komme fra Europabevægelsen til ministerudvalget, vil jeg dog bede den højtærede udenrigsminister om at overveje med megen sympati. Jeg tænker på forslaget om en europæisk domstol til at dømme, hvor menneskerettighederne krænkkes indenfor de tilsluttede lande. Her foreligger efter min mening noget, som er virkelig reelt og realisabelt, noget med fast bund under fødderne.

En forudsætning er naturligvis en menneskerettighedernes erklæring. Hertil foreligger der ogsaa et forslag. Et spørgsmål, som ligger os alle stærkt på sinde, sikringen af frihedsrettighederne for vore landsmænd i Sydslesvig og sikringen mod en fremtidig kriminalisering af deres arbejde, ville her finde sit rette forum. Den højtærede statsminister har selv fremsat den tanke, at det europæiske råd kunne få betydning for sydslesvigernes sag.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og jeg, der begge deltog i mødet i Paris for Europabevægelsens ledelse, har her haft lejlighed til at bringe spørgsmålet Sydslesvig på bane. Vi opnåede Europabevægelsens løfte om, at man vil søge nationale mindretalsrettigheder opført udtrykkelig som en af de menneskerettigheder, man foreslår henvist til en sådan europæisk domstol. Skulle vi på den måde kunne række en hjælpende hånd til landsmænd syd for grænsen, så vil det for Danmark være en grund mere til at gå ind for en europæisk menneskerettighedernes domstol.

Oprettelsen af et europæisk råd, sådan som det her er foreslået, er et stort og betydningsfuldt skridt. Det er efter min opfattelse det glædeligste, vi har oplevet i Europa siden nazismens fald. Mit parti hilser — ud fra den internationale indstilling, det altid har bekendt sig til — med glæde dette Europas nye råd.

Vi ved, at dette skridt er udsprunget af nød. At erkendelsen af nødvendigheden af et forenet Europa først har sejret efter en ødelæggende krig. Samtidig tror jeg, at et forenet Europa vil være en vægtig faktor til fordel for fred. En ny krig ville måske overbevise de sidste. Men bedre end at nå til et forenet Europa gennem krig vil det være at forhindre en krig gennem et forenet Europa.

Jeg tror, at den mand har ret, der har sagt, at Europa i dag har valget mellem at forene sig eller gå til grunde. I hvert fald, hvis man modificerer hans ord derhen, at Europa i dag har valget mellem at forene sig eller synke ned til politisk betydningsløshed.

Der er for mig fire afgørende grunde til at gå ind for et forenet Europa.